El pardal

Per PepMaria el dl., 14/10/2013 - 09:00

Els meus amics Erwin i Enric canten Gospel. Aquest estiu els vaig sentir una cançó que em va tocar i que es diu "His eye is on the sparrow": "Els seus ulls es miren el pardal". Why should I feel discouraged Why should the shadows come Why should my heart fell lonely And long for heaven and home. When Jesus is my portion A constant friend is he His eye is on the sparrow And I know he watches over me.His eye is on the sparrow And I know he watches me. I sing because I'm happy I sing because I'm free His eye is on the sparrow And I know he watches me.*Per què m'he de sentir descoratjat?Per què han d'envair-me les ombres? Per què ha d'abatre's solitari el meu cor,desitjant el cel i la llar?Quan Jesús és la meva herència,ell és un amic fidel.El seus ulls es miren el pardalI sé que em mira a mi.El seus ulls es miren el pardalI sé que em mira a mi.Canto perquè sóc feliç,canto perquè sóc lliure:Els seus ulls es miren el pardali sé que em mira a mi.* Aquestes paraules, i la música que s'hi associa, han estat creades per un poble que va viure en l'esclavatge durant molts anys. Probablement la cançó va sorgir del cor d'un esclau en el fons de la seva desesperació. "Si els ulls de Jesús miren amb amor un ocell insignificant, encara més em miraran a mi, ni que sigui un pobre esclau la dignitat del qual és trepitjada per tanta gent".Nosaltres, que som persones legalment lliures, de quins esclavatges ens hem d'alliberar? De vegades, de l'esclavatge interior de la meva pròpia imatge: em penso que només tindré pau interior si aconsegueixo tal o tal altra fita en la vida. I aleshores em converteixo en esclau d'aquella fita: sacrificant-hi de vegades la salut, la pau interior, els amics o la família. Altres vegades sóc esclau de les exigències que altres projecten sobre mi: em penso que seré estimat pels altres si faig allò que ells esperen de mi. I de nou, quina colla de sacrificis o esclavituds comporta voler sotmetre's als altres! L'autor d'aquesta cançó ens diu que se sent feliç i lliure al fons del seu infortuni, i que la font d'aquesta pau interior és una mirada: no la seva pròpia mirada sobre sí mateix, ni la mirada dels altres sobre sí mateix, sinó la mirada de Jesús. Ell que es mira un pardal -un ocell vulgar, petit i sense colors vistosos-, molt més em mirarà a mi. *Canto perquè sóc feliç, canto perquè sóc lliure:Els seus ulls es miren el pardali sé que em mira a mi.* La mirada de Jesús no és la mirada d'un jutge, ni la mirada exigent d'un amo que em vol fer productiu. És la mirada d'Algú capaç de transmetre'm pau; de treure'm les pors; de guarir les ferides que la meva història ha anat deixant a dins meu; de retornar-me la dignitat i l'esperança que em sembla haver perdut als meus ulls i als ulls dels altres.Quan em sento mirat d'aquesta manera, la joia i la llibertat m'envaeixen, i em faig capaç de relaxar la meva auto-exigència; em faig capaç de dialogar amb els qui m'exigeixen i buscar- des de la confiança i no des de la por o la imposició- la millor manera de respondre a les seves expectatives sobre mi.Em faig capaç de mirar els altres amb la mateixa mirada: una mirada que guareix les seves ferides i desperta en ells la dignitat i la creativitat. Una mirada que fa del darrer pardal un ésser capaç de viure i transmetre la joia als altres.His eye is on the sparrowAnd I know He watches me. (...)Quins espais obro en el meu dia o en la meva setmana per a deixar d'exigir-me? Quines persones em miren amb goig i confiança?Quines persones em miren jutjant-me o exigint-me sense haver-me escoltat? Com puc trobar espais per dialogar amb elles?Com em miro les persones al meu voltant? Condiciono el meu afecte als resultats immediats que n'espero? Obro espais per comunicar-me profundament amb ells?